

79. seminář ASTROTHEOLOGIE Ing. J. Popelky

Opakování – Čtyři živly ve zvěrokruhu Doplnění: Význam čísel O hledání a nalézání Já (Boha)

Dům techniky Ostrava-Mar. Hory 4.9.2011

Scházíme se zde již sedmý rok. Neustále se snažím mysl zásobovat nějakými informacemi, ale to nemusí nikam vést. Myslím, že si již každý do svého koše poznání nasbíral dost potravy. Lidé by se měli již nyní scházet spíše za účelem podpory svých myslí. Je to tak, že když máte správné informace, nemusíte tyto informace žít. Pokud je v mysli udržována určitá přijatá myšlenka pouze jako nějaká informace, která je v archivu, není moc platná. **Myšlenky jsou od toho, aby se postupně oživily. Pokud se myšlenka nestane živoucí skutečností, nemá takové studium žádný význam.**

Kdysi jsem dělal karate, takže jsem se snažil naučit nějaké bojové umění. Zjistíte, že je tam spousta technik, kdy můžete používat ruce nebo nohy mnohými způsoby. Učíte se to a potom, když dojde k samotné praxi, kdy se začnete zúčastňovat závodů, zjistíte, že z těch mnoha technik, se kterými se seznámí všichni, jsou vám některé techniky bližší. V závodech pak používáte jednu či dvě techniky, které vám přinášejí nejlepší výsledky.

I člověk, který hledá informace v duchovní oblasti, by měl dospět k tomu, že z mnoha duchovních směrů mu budou některé informace bližší, ale hlavně si uvědomí, že některé informace mu přinášejí praktické výsledky. Mít informaci jen ve své paměti ještě nic neznamená. Informace musí být oživena. Já se snažím oživit si informace, které jsou v mé mysli a i vy se máte snažit si oživovat informace, které jsou ve vašich myslích.

U člověka, který má nějak předávat ostatním informace v oblasti „duchovna“, nastává problém, protože toto „duchovno“ jste Vy. Jak může přednášející vstupovat do vašeho soukromí a vrtat se v něm? Anebo se tvářit, že se v této vaší soukromé sféře lépe vyzná než vy samotní?

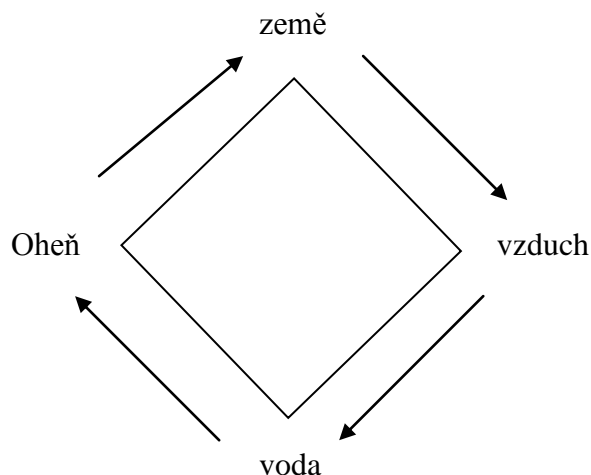
Jel jsem do práce a rozmlouval jsem se svým Já. On se mne ptal: Co je to víra? Když se řekne slovo víra, každý si to začne spojovat s nějakou náboženskou organizací. On mi říkal: **Skutečný a ryzí význam slova víra je absolutní důvěra ve vlastní Já.** Důvěra v to, že naše vlastní Já má neomezené možnosti. Samozřejmě, že v daném stavu, ve kterém se nacházíme, nemůže naše Já všechny tyto možnosti projevit, protože pokud chcete něco projevit, můžete to projevit zase skrze něco. Bohužel zatím máme na sobě určitý fyzický materiál, který neumožňuje projevit našemu Já své všechny potenciály, které obsahuje. Máme k dispozici mysl, která je vyvinuta pouze na určitý stupeň, který je velice nízký, což také neumožňuje, aby se naše Já plně projevilo. Také na emoční úrovni nejsme dokonalí. Nepočítejme tedy s tím, že v rámci tohoto života se naše Já projeví dokonale, to nejde. To ale nevadí. Jsme věčně bytosti a postupně se k tomuto ideálnímu stavu budeme přibližovat a budeme postupně schopni obsahy, které se v našem Já nacházejí, projevit navenek. Protože jsme ale limitováni tím, co máme k dispozici, setkáváme se v životě se situacemi, kdy si tyto limitace

uvědomujeme. To je ten důvod, že začneme pochybovat o svém vlastním Já. Proto, pokud se lidé setkávají, mají si posilovat víru a důvěru ve své vlastní Já.

Když pozorujeme americké kazatele, kteří zde přijíždějí do ČR s obrovským nadšením pro Ježíše Krista, kde burácejí, zpívají a tleskají, tak takovou víru a důvěru bychom měli mít vůči svému vlastnímu Já. Rozhodující činitel, abychom získali víru ve své vlastní Já, je naše mysl. Já jsem se neustále snažil o tomto Já hovořit. Je dobré hovořit o Já, jelikož tak mohu mysle, které s Ním nemají žádnou zkušenost, nějak nasměrovat a ukázat jim, o čem mají přemýšlet a kam se mají obracet. Ale je obrovský rozdíl mít informaci o Já anebo toto Já zažívat. Přemýšlet o Já v mysli je jen teorie. Prožívání Já je praxe.

Čtyři živly ve zvěrokruhu:

1. Oheň – náš Duch – Já.
2. Země – vnější svět
3. Vzduch
4. Voda

První živel ohně představuje nás samotných, našeho Ducha, naše Já. Co je naše Já? Je to něco teoretického anebo praktického? Jak bychom toto Já charakterizovali?

Odpověď posluchačky: Život.

J.P.: A co je to život?

Posluchačka: Bytí, vědomí něčeho.

J.P.: Vědomí můžeme chápat, že je to bytí samotné.

Co je to oheň? Něco, co je horké a světlé.

Oheň je zdroj světla a tepla. Ať o tom přemýšlíte, či nepřemýšlíte. Oheň existuje a je to něco praktického a reálného. To něco reálného a věčně existujícího - jste Vy! Oheň je jádro a živoucí podstata naší bytosti, je to Život sám. Z tohoto Života čerpáme všechno. Současně je to něco, čím jsme my sami. Jak to mám pochopit ve vás? Jak to vy můžete pochopit ve mně? Oheň je něco intimního, je to ta nejintimnější sféra každého z nás. Svým způsobem je to drzost přednášejícího popisovat něco nejintimnějšího, co je ve vás. Oheň je neskutečně tvůrčí element. Oheň je bytost, není to nějaká fyzikální veličina. Tato bytost je tvůrčí a nespokojí se pouze s tím, aby byl. Tento Oheň, kromě toho, že existuje (a je to jediná reálně jsoucí Bytost či skutečnost), má neustálou potřebu něco dělat. Její život spočívá v tvoření. Pokud jste někdy zažili stav, kdy jste pracovali (radostně a ze srdce) dlouhou dobu a nebyli jste unaveni, svědčí to o aktivaci vašeho ohně.

Živel ohně musí být následován živlem **země**, protože ohnivá bytost má potřebu se neustále projevovat navenek. Země představuje vnější svět. Je přirozené, že chcete mít kolem sebe pěkné domy, pěkné okolí, protože tato ohnivá Bytost tím, jak má neustálou potřebu něco vytvářet, snaží se vytvářet krásné věci ve všech ohledech, věci, které jsou krásné jak navenek, tak uvnitř, věci, které jsou krásné jak pro mysl, tak pro naše citění. Tato Bytost chce vytvářet krásné věci proto, protože ona sama je krásná, Ona je zdrojem veškeré krásy, veškeré Moudrosti. Pokud Ona něco vytvoří, musí to samozřejmě nést její vlastní kvality. Je proto přirozené, že každý člověk chce být obklopen krásnými věcmi. Problém je v tom, že pokud se lidé obklopují krásnými věcmi, pak se soustředí jen na ně a jsou jimi posedlí a zapomínají na Toho, kdo je těmito věcmi obdařil. A nejenom že zapomenou na Toho, kdo je těmito věcmi obdařil, ale hlavně zapomenou, že Ten dotýčný jsou Oni sami! Ten dotýčný – to je naše vlastní Já. Proto musíme neustále pěstovat víru – důvěru ve vlastní Já.

Jsou nějací duchovní velikáni včetně toho nejvyššího – Ježíše Krista, a člověk se upíná k tomu nejvyššímu – Ježíši Kristu a prosí za něco, ať to jsou věci, zdraví či nějaké poznání. To provozuje mnoho lidí. Ale kdo má takovou víru a důvěru ve své vlastní Já? Oheň – Duch očekává, že začnete mít důvěru ve své vlastní Já. Pokud toužíte po nějakých věcech a víte, že Ten, kdo vám je může dát, je vaše vlastní Já, a přesto ty věci nepřicházejí, nesmíte zakolísat v důvěře ve své vlastní Já, protože vaše vlastní Já vám je nedává z jednoho důvodu: V rámci daného okamžiku a dané časové etapy se vás vaše Já snaží naučit jinou lekci. A kdyby vám dal ty věci, které chcete, byli byste odvedeni od lekce, kterou se máte momentálně naučit a natrénovat.

O čem je Život?

Existuje Někdo, kdo má neomezené možnosti. A je to současně Někdo, kdo má neskonalou potřebu tvořit. Pokud ale chcete tvořit, potřebujete k tomu nějaké nástroje. Člověk jako takový je nástroj, který má umožňovat svému vlastnímu Já, aby skrze člověka toto Já tvořilo. **My jsme ve stavu, kdy si nás naše vlastní Já rozvíjí a trénuje, abychom byli čím dál dokonalejší a výkonnější nástroj pro Jeho tvorbu.** To vám také vysvětluje, že nemůžete (pokud se snažíte realizovat v tzv. duchovních sférách) někde sedět jako jóginí v Indii či v Himáláji v jeskyni a jenom meditovat. Jedna věc je – tuto Bytost poznat, ale druhá věc je – sloužit této Bytosti jako nástroj pro tvorbu. Není to jenom o tom, že něco hledáte, ale současně během tohoto hledání se v nás naše vlastní Já rozvíjí, a bychom byli čím dál dokonalejší nástroj pro jeho tvorbu.

Problém je v tom, že většina lidí je pasivních a nechává otěže v ruku tohoto Já a oni nic nedělají. Ten proces také probíhá, ale samozřejmě vy můžete být tomuto Já nápomocni a to tak, že budete aktivní spoluúčastníci. To se děje málo. To, o čem se nyní bavíme, je taky důvod, že musíte cítit, že tato planeta je nyní na obrovském rozhraní. Jsme v bodě největšího zlomu, jaký kdy na této planetě byl. Proč to tak je? Duch a hmota se dostaly do příkrého rozporu. Tento rozpor je již tak velký, že je otázka času, kdy dojde k obrovskému výboji. Mezi těmito dvěma protipóly je nyní tak obrovský rozdíl, že je to jen otázka času (několika měsíců, možná i týdnů), kdy dojde k velkému výboji.

To souvisí s tím, co vám nyní říkám:

Existuje Někdo a ten Někdo nechce být obdivován, On nechce, aby někdo stále klečel na kolenou a modlil se k Němu, ale je to Někdo, kdo je neskonalé tvůrčí Bytosti, která si po dlouhou dobu vyvíjí nástroje (lidí), aby mohl skrze ně zde na Zemi tvořit.

V rámci tohoto vývoje jsme byli jako lidstvo obdařeni určitými fyzickými, mentálními, emočními schopnostmi, a my jsme skrze ně na světě vytvářeli určité věci a nyní jsme těmito věcmi natolik posedlí, že jsme zapomněli na Toho, kdo skrze nás tvoří. Na fyzické úrovni jsou nyní obrovské možnosti tvorby. Podívejte se jen, co nám umožňuje elektronika, internet a počítače, co jsme dokázali ve sféře medicíny a v mnoha jiných oblastech. Toto všechno má

sloužit tomuto Duchu, aby mohl tvořit. Lidstvo ale propadlo těmto hračkám a myslí si, že nad tyto hračky už nic není, zapomněli na to, komu to má sloužit. A navíc, pokud už se to používá, začne se to používat proti Tomu, kdo by to měl mít k dispozici. To je ten důvod, že tento nejvíce tvůrčí element chce tyto věci používat, protože ON si je vyvíjel (aby je dal všem k použití) a my, lidé, místo toho, abychom si uvědomili, komu mají tyto věci sloužit, jsme těmito věcmi natolik posedlí, že jsme na toho dotyčného zapomněli a nezajímá nás a ještě navíc tyto věci používáme proti Němu. Proto nastává obrovské napětí mezi tímto Tvůrcem a nástroji, které jsou k dispozici. Tento stav je již neudržitelný a je otázka času, kdy dojde k obrovskému výboji. Jestli to bude letos či příští rok, to nechme na Duchu.

Otázka posluchačky: Co se bude dít?

J.P.: Přesně to nikdo neřekne, co se bude dít, ale principiálně si to můžeme říct. Dojde k tomu, že bude postupně odstraňováno všechno, co překáží tomu, aby On mohl projevit své tvůrčí možnosti. Mnoho lidí má nějaké tvůrčí talenty a nemůže je projevit, protože třeba nemají na to peníze, nebo jsou omezeni např. barvou kůže apod., takže dojde k tomu, že vše, co blokuje tvorbu a tvořivost, musí být odstraněno. Pokud to jsou peníze, bude odstraněn stávající finanční systém. Pokud to jsou rasové předsudky, budou odstraněny nějaké sociální systémy, které existenci rasových předsudků umožňují. Taktéž i jedinci, kteří se snaží blokovat tvůrčí proces, budou odstraněni. Tento tvůrčí Duch má dnes k dispozici skvělé nástroje pro svoji tvorbu. Tento Duch již nechce a ani nemůže čekat, protože napětí mezi Tvůrcem a nástroji je čím dál větší. Tyto nástroje, které On vyvíjel, jsou nyní používány proti Tomu, který je vyvíjel! A pozor, to jsou čím dál mocnější nástroje. Kdo vymyslel internet, člověk nebo Bůh?

Posluchačka: Bůh.

J.P.: Samozřejmě. Všechno, co bylo vymyšleno, vymyslel Bůh.

Posluchačka: Takže za všechno může Bůh.

J.P.: Záleží, z jakého úhlu pohledu se na to díváš. Samozřejmě, že Bůh může i za to, že lidé neznají Boha. To ale záleží na tom, jestli se k tomu stavíte pasivně či aktivně.

Na modelu čtverce se čtyřmi živly oheň představuje Boha, naše pravé Já. Víme, že je to někdo reálně existující a velice tvůrčí (tvořivost sama). Tento oheň má základní tendenci se navenek projevovat (něco vytvářet). Pokud se navenek něco manifestuje, neděje se to jenom proto, aby se to dělo, ale tyto věci vstupují do zevního projevu ne samoúčelně, ale proto, aby mohly být obsaženy ve světě mysli (vzduch). Kdyby neexistovala naše mysl, tvůrčí Já by vědělo, že je zbytečné se navenek projevit. Tvůrčí Já se navenek projevuje (veškerá tzv. hmota není nic jiného než toto tvůrčí Já projevené navenek) proto, protože ví, že to uchopí mysl. To vysvětluje, proč ve zvěrokruhu za živlem země je živel vzduchu (to, co se navenek projevuje, vstupuje do světa mysli). Mysl si uvědomí existenci něčeho ve vnějším světě a buď to bere, že to tak je, a bude neustále pasivně vyčkávat, co tam vstoupí zase zítra atd., tím však mysl začne čím dál více lenivět a kostnatět, protože bude jen číst noviny, co se zase nového odehrálo apod. Takže ta naše aktivní či pasivní účast v tomto procesu, kdy se tvůrčí Já manifestuje navenek, je záležitostí naší mysli. Dá se říct, že pokud hovořím o nás jako o lidech, hovořím o našich myslích. Naše pravé Já je to, co symbolizuje oheň, to jsme my jakožto živé bytosti. Pokud ale hovořím o člověku, hovořím o naší mysli. Existuje specifická osobní mysl, duše. Aktivní či pasivní účastníci na tvůrčím procesu života jsme my lidé jakožto určité osobní mysli. Je to tedy o tom, zda někdo přinutí svoji mysl, aby se aktivně účastnila tohoto tvůrčího procesu. Naše Já tím, jak se projevuje ve hmotném světě (i skrze naše fyzické tělo), oslovuje naši mysl. Ale k čemu to je, když někoho oslovujete a on vám neodpovídá. Naše mysl by měla tomuto Já odpovídat.

Voda je svět emocí. Člověk (jakožto mentální záležitost) odpovídá svému Já světem emocí. Podle toho, v jakém emočním rozpoložení se snažíte udržovat během dne, je vaše odpověď na to, čím vás vaše Já obdarovalo.

Když si přečtete dílo E. Swedenborga, píše tam, že cesta, kterou provozuje mnoho křesťanů, kdy se jen modlí a věří ve spasení skrze Ježíše Krista, nikam nevede. Nikdo nebude spasen pouze skrze víru (v nějakou jinou autoritu). Aby byl Život prožíván, musí mít k tomu nástroj, určité fyzické tělo, určitou mysl a určité emoce. Tedy: Důvěřuj, ale také – používej. K čemu je vám tělo, které není používáno? Swedenborg současně tvrdí, že v tomto procesu je důležité, aby se člověk vystříhával zla a snažil se být v kontaktu s dobrem. Voda – emoce vás nutí se sdružovat (spojovat). Spojujete se s tím, co je vám příjemné a snažíte se rozpojovat s tím, co je vám nepříjemné. Tak odpovídáte svému já nejenom tím, jaké chováte v sobě emoce, ale také, s čím (s jakými lidmi, situacemi, hudbou, filmy atd.) se spojujete. Když takto svému Já nějakým způsobem emočně odpovídáte, v dalším kole na vaši odpověď nějak reaguje a zase vám začne dávat specifické hmotné věci a hmotné situace. Takže. Mít důvěru ve své vlastní Já a druhá věc – být aktivní spoluúčastník tvůrčího procesu. **Je dobré věřit v někoho jako je Ježíš Kristus, který v sobě vyvinul obrovské tvůrčí možnosti. Nejúžasnější ale je – tytéž schopnosti vypěstovat v sobě. A o to jde také našemu Já, aby si každý z nás vypěstoval úžasné možnosti.**

Naše tvůrčí Já má neustálou potřebu něco vytvářet a tedy zjevovat. Pokud by se něco neprojevilo navenek, není to žádná tvorba. Nelze něco tvořit aniž by to nemělo projev. Kde je tvorba, musí být automaticky projev. To, co se projeví, by bylo k ničemu, kdyby neexistovala mysl, ve které se projev zrcadlí. Mysl je určitý stav vědomí. Můžete se stát pozorovatelem, kdy ve stavu vědomí vnímáte, že něco je. Nic nehodnotíte, jen vnímáte samotnou existenci. Je to stav pohody a klidu, vnitřního míru. Mysl je ale vědomím odlišnosti, je to schopnost vnímat rozdíly. V mysli vzniká svět pestrosti. Když nějaký konkrétní hmotný projev vstoupí do vaší mysli, vaše mysl tento projev obdaří určitými vlastnostmi. V průběhu života, jak se vyvíjíte, se vyvíjí i vaše mysl a pokud se vaše mysl vyvine na vyšší úroveň, tentýž hmotný projev dostává najednou jiné kvality. Najednou vidíte tu věc úplně jinak. Je jedna věc a deset lidí ji vidí jinak. To Tvůrce potřebuje. Dovedete si představit, že by Tvůrce něco vytvořil a potom zase něco a to by bylo stejné jako to první? To by přece Tvůrce nemohlo uspokojovat. On dokonce chce, aby i jedna věc, kterou vytvoří, byla vnímána mnohými způsoby. Tím vzniká pestrost, bohatství. Tvůrce chce, aby vše v sobě neslo aspekt pestrosti. Nikdy by vás neohromila louka, kde budou jen samé pampelišky. Opravdový tvůrce bude vždycky tvořit jen originály. To by nebylo možné bez světa mysli. Proč se lidé hádají? Hádají se proto, že někdo má na danou věc jiný názor. Představte si, že by ale měli všichni na jednu jedinou věc stejný názor. Tak o čem byste se bavili? Naopak, buďte rádi, že má každý na jednu věc jiný názor, v tom je pestrost života.

Pokud něco vstoupí do světa mysli, na základě těchto kvalit vznikají určité dojmy (voda). To vás nutí buď se z toho těšit či unikat. Pocit libosti či nelibosti je zpětná vazba Tvůrci a na základě toho začne tvorbu ovlivňovat (obměňovat). Hmota jako taková je oslovení našeho Já pro naši mysl a emoční dojmy jsou odpovědi naší mysli našemu Já. Já nám něco říká skrze hmotu mé mysli a má mysl emočními dojmy odpovídá na toto oslovení.

Jsou zde dva účastníci dialogu: Na jedné straně je naše Já a na druhé straně je mysl. Já hovoří skrze hmotu k mysli, mysl skrze emoce tomuto Já odpovídá.

Je žádoucí, aby byl dialog kvalitní a příjemný pro obě strany. Je tedy důležité, aby se obě strany dobře znaly. Pokud se dobře neznají, nebudou mít k sobě důvěru. Problém je v tom že ten jeden (Já) zná toho druhého velice dobře. Ten druhý (mysl) toho prvního nezná skoro vůbec. Účelem je, aby naše mysl poznávala čím dál dokonaleji naše Já.

Já zná naši mysl.

Naše mysl nezná Já.

Proces poznávání Já prostřednictvím myslí bude čím dál větším přínosem pro obě dvě strany. Naše Já (naše pravá totožnost) přinutí naši lidskou mysl, aby uvěřila, že je přímo tělem. Pokud tomu mysl uvěří, začne se opravdu pociťovat jako fyzické tělo. Pokud ale chcete dosáhnout osvícení, aktivní činitel musí být vaše mysl. Ale ani to nepřinese efekt a výsledky, pokud s tím vaše Já nebude souhlasit. O všem rozhoduje toto Já. Co chce toto Já, to se děje. To je stav: Buď Vůle tvá. Pokud existuje lidská mysl, která není připravena na poznání Já, a je na nízké úrovni, toto Já ani nebude v takové myslí vzbuzovat otázky, co je smyslem života, zda existuje Bůh apod. Těchto myslí je spousta. O tom je povzdech Ježíše Krista. Vinice je veliká, ale vinařů (kteří se snaží zušlechtit tuto vinici) je málo.

Pokud se najdou mysle, které jsou schopny se zabývat nějakými abstraktními tématy, tam také toto Já nechá tu mysl se projít a vykoupat se v různých duchovních směrech, které třeba nikam nevedou. Toto Já to nejen dopouští, ale i aktivně nutí mysl, aby se těmito směry zabírala, protože přemýšlením o těchto věcech se mysl zdokonaluje a stává se vnímavější na jemnější věci.

Jak říkají Upanišády: Málo je těch, kteří slyšeli o Já, a ještě i z těch, kteří slyšeli o Já, jenom málokterí pochopili, co je to Já.

Toto Já neustále řídí naše životy. Otázka je, zda všechno necháme na našem Já a naše mysl bude jen pasivní činitel v tomto procesu, anebo jestli se naše mysl stane aktivním spolutvůrcem tohoto procesu. Abychom se ale mohli stát aktivními spolutvůrci, naše mysl musí pochopit, co je to Já. A i když to naše mysl pochopí (protože je obdařena intelektem, chápavostí), nastává důležitá a dlouhá etapa, protože i když mysl chápe Já a má Jeho záblesky, musí se snažit, aby toto Já neztratila. Zjistíte, že mysl má schopnost toto Já aktivně vyvolávat, ale má také schopnost ho ztratit. **Mysl se musí cvičit v neustálém udržování tohoto Já.** Důvodem ztráty přítomnosti Já je mysl samotná. Před vlastním Já nikdo neuteče. Vaše Já je s vámi neustále, v každé vaší životní situaci, myšlence, pocitu. Vy se před Ním nemůžete skrýt, ale toto Já se může skrýt před vámi. Co se týče skrývání, je Já velmistr, nikdo se neumí tak dokonale skrývat jako On. Posvátné indické písmo sanskrt znamená: On je skryt. Jak píší Upanišády: **Toto Já nelze poznat ani meditacemi, ani náboženskými obřady, ani studiem, ani žádným jiným způsobem. Toto Já si samo vybírá, komu se odhaluje. Ono se odhaluje pouze těm, kteří Ho milují. Ti, kteří Ho milují, nejsou jen ti, kteří mají nějaké sladké pocity, ale jsou to ti, kteří Ho milují v Pravdě.** To znamená, že Ho milují takového, jaký je. Je lákavá cesta Božství vyprojektovat do něčeho a uctívat potom nějakou bytost. Jiná cesta je – uctívat Božství jako přítomné ve svém vlastním nitru.

Pokud se setkám s vlastním Božstvím, silně naroste pocit vlastního Já. Najednou máme pocit, že jsem mnohem více Tím, kdo je v nitru než tím, kdo toto Božství hledal. Ten, kdo hledal, je sice součástí mé bytosti, je to moje mysl. Já se spíše prožívám jako Ten, který byl hledaný. Tak zjistíte, že jste to byli Vy, kdo ve vaší mysli vytvářel podoby Boha. Vy jste byli aktivní, abyste prováděli duši cestami, které k Bohu vůbec nevedly. Až jednou začnete inspirovat svoji mysl k tomu, že Ten, kdo se má nalézt, Ten, kdo se ukrývá za slovem Bůh, jste přímo Vy!

Tak si Vy „hrajete“ se svojí myslí. Hrát si – to je tvůrčí proces. **Když Vaše mysl pomyslí, že Vy jste toto tvůrčí, živé Já, v tu chvíli musíte cítit, jak vám hoří srdce, cítíte blaženost v srdci. Pokud někdo pomyslí na své pravé Já a necítí blaženost ve svém srdci, ten je od tohoto Já ještě hodně daleko. Být živou bytostí znamená mít pocit Já. Pociť Já je přímo pociť životnosti. Všichni máte pocit, že jste živá bytost a to proto, že máte pociť Já. Akorát intenzita tohoto pocitu je na rozmanité úrovni. Někdo má pociť životnosti na úrovni, kdy něco sní a pak se vyprázdňuje. A někdo má zase pociť životnosti natolik vyvinutý, že ho již zajímá, že má někdo dvanáctkovou soustavu a někdo má třináctkovou. Takovému člověku již nestačí jen vegetovat, chce něco pochopit, v takovém člověku je již větší přítomnost životnosti. My máme 360 dnů v roce, dvanáctku, dvanáct měsíců, třicet**

kalendářních dnů. Mayové mají třináctku, devítku, kalendář má 260 dnů, tak kde se to vzalo, tyto čísla? $13 \times 20 = 260$. Pokud se tímto budete zabývat, to vše má duchovní význam. Jak řekl Pythagoras: Vesmír je vybudován na číslech. V Bohu musí být neskutečný řád.

Číslo dvanáct je výsledkem, kdy máme tři vlastnosti a čtyři živly:

$$12 = 3 \times 4.$$

Dvanáctku můžete ale dostat i jiným způsobem: Pythagoras řekl, že k veškerému počtu nám stačí první čtyři čísla: 1,2,3,4. Všechno ostatní je již opakování prvních čtyř čísel. My víme, proč máme jen čtyři čísla, protože Bůh je jeden, je současně trojjediný ($1 = 3$) a v okamžiku, kdy vznikne stav Tvůrce a tvorba, tedy dvojka (tvorba) vzniká čtverka. Proto jsou první čtyři čísla klíčová. Trojka v sobě nese duchovní potenciál, a stav duality, kde existuje Tvůrce a tvorba a současně aspekty tvorby, tak čtverka je spíše hmotnějšího rázu, týká se stvoření.

$$\begin{array}{lcl} 1 & = & 3 \\ 1 \text{ Bůh} & & \text{duchovní aspekt samotného Stvořitele} \\ & & \text{trojjediný Bůh (3 kvality 1 Tvůrce)} \end{array}$$

$$\begin{array}{lcl} 2 & = & 4 \\ \text{tvorba} & & \text{stvoření (je spíše hmotného rázu)} \end{array}$$

Vezměte si trojku. Jestliže existuje nějaká skutečnost, trojka, musí ochutnat sama sebe, jaká je. I život je o tom, že se snažíme neustále ochutnávat sami sebe. Trojka jakoby pronikne sama sebe a jakoby se znásobila (3×3). Nejdříve je trojka v pasivním stavu, ale pak se jakoby začne třít sama o sebe a jakoby se zanítí sama sebou, čímž vznikne 9? Když to sečtete, dostanete dvanáctku.

$$\begin{array}{lclcl} 3 & + & 9 & = & 12 \\ \text{pasivní stav} & & \text{zde se trojka zanítí sama sebou} & & \\ & & (3 \times 3) & & \end{array}$$

Když si vezmete Mayský kalendář, jejich posvátný rok měl 260 dnů. Oni měli $13 \times 20 = 260$. Evoluce má devět podsvětí (viz 78. seminář), každé podsvětí je dvacet krát kratší než to předcházející. V Mayském kalendáři hraje velkou roli dvacítko. A proč?

Čtverka znásobí sama sebe a tím dostanete šestnáctku. A když se 16 spojí s tím, z čeho vznikla (4) tak dostane dvacítku:

$$\begin{array}{lcl} 4 & + & 16 \\ & & (4 \times 4) \end{array} = 20$$

Tyto informace nevyčtete z knih, ale získáte je, když komunikujete se svým Já, protože Já vás začne inspirovat.

Když toto aplikujete na pětku:

$$\begin{array}{lcl} 5 & + & 25 \\ & & (5 \times 5) \end{array} = 30$$

Vidíte, že třicítka je taky důležitá, protože máte třicet dnů v kalendářním měsíci, nebo 30 stupňů v jednom znamení. Takových matematických hříček, které mají obrovské duchovní

pozadí, je spousta. Důležité ale je – udržovat kontakt se svým vlastním Já. Toto Já vás bude poučovat přímo z nitra o veškerých zajímavostech. Primární proto je – mít kontakt se svým Já a snažit se tento kontakt neustále prohlubovat.

Dvanáctka je jasná, jestliže Bůh má tři kvality a tvorba má čtyři úrovně, čtyři krát tři je dvanáct. Víc možností není.

$$3 \quad \times \quad 4 \quad = 12$$

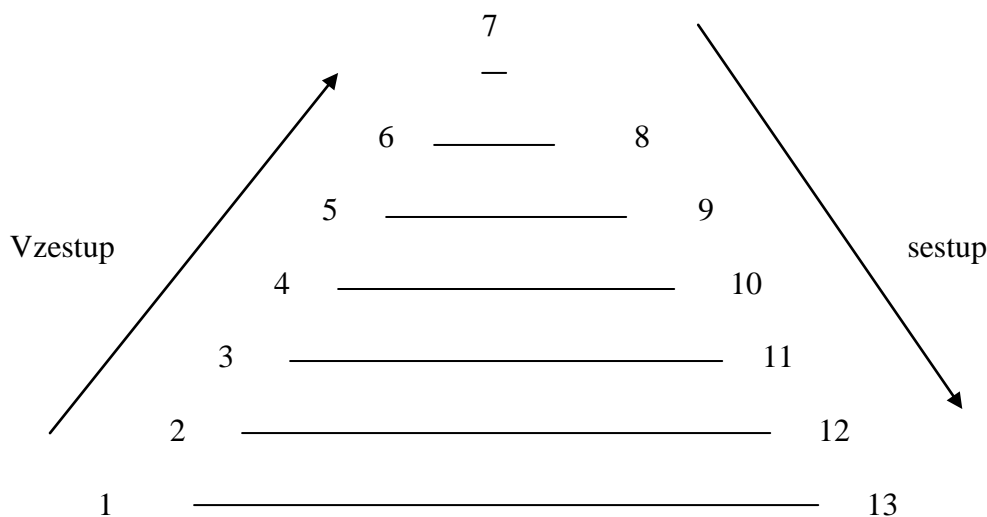
$$3 \quad + \quad (3 \times 3) \quad = 12$$

Když jeden Bůh trojjediný pomyslel na sebe, věděl, že víc než dvanáct kvalit nemůže být.

Jak ale Mayové došli k třináctce?

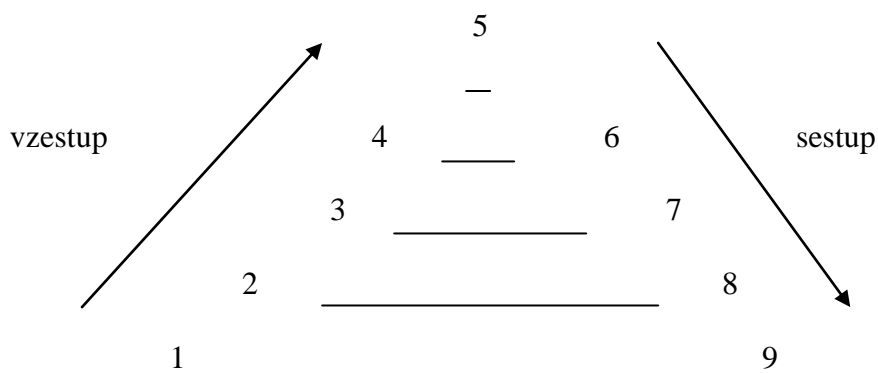
Když je zde důležitá trojka a čtverka, tak si buď vezmete, že tři krát čtyři je dvanáct, anebo je také důležité, že když spojíte trojku a čtverku dohromady (nenecháte je proniknout do sebe, neznásobíte je, aby se rozrostly až na dvanáctku) a dostanete sedmičku, která je také z tohoto důvodu velice mysteriózním číslem.

Víme, že existuje svět duality, muž – žena, světlo – tma, vzestup – sestup. Jestliže existuje vzestup, musí existovat sestup. Když máte sedmičku, máte automaticky třináctku:

Dvanáctka nám říká, kolik se v životě může projevit kvalit (aspektů). Jestliže máme třináctku, tak to už se dostáváme do kontaktu s vývojovými etapami. Jestliže máme sedmičku, potřebujete šest kroků než se dostanete na vrchol a šest kroků, než z tohoto vrcholu sestoupíte na základnu. Dohromady je těchto kroků třináct.

Víme, že je velmi důležitá devítka. V numerologii nám devítka něco ukončuje, je to závěrečná fáze.

Opět – potřebujete 4 kroky než se dostanete na vrchol a čtyři kroky, než se dostanete na základnu. Tolik jen na okraj.

Vrátíme se ke čtyřem rovinám. Země je vnějšek, hmota. Vzduch je mysl, svět odlišnosti. Voda je svět emocí, svět libosti a nelibosti, přitažlivosti a odpudivosti. Oheň je tvůrčí Duch, tvůrčí Já. Pokud bych se snažil co nejpřesněji vyjádřit to, co se ukrývá za slovem oheň, je Sebe-prožívání. Jestliže se děje něco s naším tělem (tlak, hlazení, pocit hladu či žízně), člověk má pocit, že Sebe zažívá. Ale vy nezažíváte Sebe. Jen si uvědomujete, že se něco děje s tělem. Lidé si ale myslí, že se něco děje s nimi, že třeba oni mají hlad, ale je to tak, že si uvědomují, že tělo má hlad. Sebe si přitom neuvědomují. V naší mysli mohou vznikat otázky a některé mají punc zajímavosti, že intenzivně hledám odpověď. Ale to se odehrává v mé mysli. Nemusím si přitom uvědomovat Sebe. Mohu cítit radost či smutek, ale to se odehrává ve sféře mé emotivity. A nemusím si u toho uvědomovat Sebe. Skutečnost, odehrávající se za živlem ohně, je intenzivní pocit Sebe-prožívání, kdy víte, že zažíváte bezprostředně Sebe, to, co opravdu jste. Ne to, co máte v hlavě. Ne to, co je k tomuto Já připojeno (mysl, emoce, tělo). Vy ale musíte být schopni sundat „šaty“ (své tělo, emotivitu, mysl) a zůstanete pouze Vy – Oheň – Sebe-prožitek. Samozřejmě že emotivita, mysl i tělo je stále s Vámi, jde o to – je jen utlumit a zintenzivnit prožitek Sebe sama. Samozřejmě, že všechny čtyři složky musí spolu nějak koexistovat. My však svojí pozorností můžeme rozhodovat, který s těchto čtyř prvků bude dominantnější. V ideálním případě by měly být všechny čtyři na stejné úrovni. Pokud si ale doma pustíte nějakou dobrou hudbu, úplně zapomenete na prostředí (hmota), ve kterém jste, zapomenete na vše, co jste předtím intelektuálně řešili (mysl) a dokonce zapomenete i sami na sebe a jen se prioritně soustředíte na vnímání hudby (emoce). Někdy se natolik zamyslíte nad nějakými myšlenkami, že úplně zapomenete, že jdete po ulici. Svojí pozorností tedy rozhodujete o tom, čemu dáte přednost. Měli byste však trénovat zaměřování se pozornosti na oheň – prožitek Sebe sama. O to se lidi nesnaží.

Je spousta druhů nabízených meditací, ale většinou k ničemu nejsou. V hatha józe se třeba hodně zdůrazňuje živel země, kdy začnete prociťovat chodidla, lýtka, kolena atd. Tak začne dominovat tělo. Ale když vás rozbolí zub, ani nemusíte dělat hatha jógu a tělo bude dominantní, že.

Největší problém je s tím, aby Já válcovalo ostatní složky (emoce, hmotu a mysl). Problém je to proto, že lidé neví, co je to Já a tím pádem se nemůžou o něj opřít svojí pozorností. Ti, kteří to vědí, ví, že se mohou opřít svojí pozorností do tohoto Já a to se hned zdůrazní.

Já není z masa, nemá ani tvar, podobu, je nehmotné. Já není myšlenka, není ani emoční záležitost, přitom to je ten nejintenzivnější prožitek. A teď se do Něho trefte

svojí pozorností. Pro neškolenou mysl je to naprosté nic. Jak můžu věnovat pozornost něčemu, co neexistuje? Ale je to přesně naopak, Ono existuje. Kdyby neexistovalo, není ani hmota, ani mysl a ni emoce. Všechny tyto úrovně jsou podmíněny tímto Já.

Těžko může někdo najít Boha - Já, pokud není nejvyšší „Egoista“. Člověk, který není prvé řadě fascinován sám sebou, nemůže opravdu najít Boha.

Většinu lidí fascinuje jen jejich tělo. Některé fascinuje svět mysli (různí vědátoři). Další fascinují emoce (herci atd.). Sami sebe ale také neznají. Hledač Já by měl být ale fascinován sám sebou! Taková investice se ale vyplatí. Pokud začnete sami sebe prociťovat, projeví se to zpětně i ve světě hmoty, kdy si začnete vychutnávat tvary, barvy, oblohu, slunce atd., začnete si vychutnávat obsahy mysli, nádheru slov, myšlenek, a také i svět emocí, kdy začnete vnímat různé niance emočních rozdílů apod.

Pokud začnete vnímat Sebe sama, začnete postupně vnímat a rozumět myšlenkám takových duchů jakoby Ježíš a také i jiným kazatelům, které tak budete vnímat a rozumět jim a budete vnímat, kde třeba řekli něco neúplně apod.

Naše mysl má různé úrovně. Máme k dispozici tu rovinu (a jen část) mysli, kterou generuje naše fyzické tělo. Kde jsou ostatní roviny mysli? Tam nemáme přístup.

Lidé vnímají, že existuje spousta věcí, které je činí šťastnými, ale ne Já. To je mentální stav. Pokud tuto myšlenku necháte působit, bude se rozvíjet. Vy ale musíte začít přemýšlet správně, jinak nemůžete zažít svoje Já. V přítomnosti mysli, která myslí proti Jáství (zdroji blaha a štěstí), se Já nemůže zažívat. Pokud tam není současně pochopení, že toto Já je něco, co je mi hodně blízké, tak to je málo, protože toto Já jsem přímo Já. Toto Já není vyšší součást mne, ale toto Já jsem přímo Já sám. Musíte mysl nutit k tomuto poznání. Já je odlišné od mysli. Já jsem uživatel a vlastník mysli. Pokud si ale mysl zvykla, že ona používá Mne a že jsem jí dovolil, aby si myslela, co si zlíbila, to je jiná věc. Nějakou dobu jsem jí to dovoľoval, aby si ze Mne udělala karikaturu. Teď ale chci, aby se věci napravili a Já se stal Tím, kým opravdu jsem. Mám jen jedinou možnost, jak se Tím stanu. **Musím přinutit mysl, aby o Mne přemýšlela. Je to jen o tom, jestli chcete, aby Ten, kdo má vládnout, vládce a ten, kdo má sloužit slouží. Je to o vás a vašem rozhodnutí.**

Pravda o vás je obrovská. Je větší než vesmír. Mysl se toho začne bát! Jste bojácné mysli anebo odvážné? Je jednoduché si ve své mysli hrát s různými duchovními proudy a vůdci, knihami. Do své mysli můžete strkat vše. **Ale to, aby ve vaší mysli ožila pravda o vás, to je odvaha!**

Jak najít něco, co jste odjakživa zažívali? Hledání toho, co již znáte znamená – to nenajít. A tak to taky je. Zde se jedná o to – najít něco, co již mám a prožívat v čím dál ryzejší formě. Nemůžete se mentálně udržovat v situaci, že existuje něco, co neznám a já podniknu nějaké úsilí, abych to získal, to je hloupost. To, co hledáme, již máme! My to prakticky zažíváme, akorát to nezažíváme v ryzí čistotě, ale jako nečisté, proto to nemá tu správnou intenzitu. Musíme vypíchnout pocit Jáství a dostat ho do ryzího stavu. To je kruciólní moment – zaměřit se svojí pozorností na prožitek Sebe sama. Musí být však splněna základní podmínka, že k tomuto Já má vaše mysl nějaký vztah, musí být přesvědčena, že kontakt s tímto Já ji obdaří těmi nejlepšími věcmi. Mysl musí cítit, že tento svět (a ani žádná myšlenka) vám nemůže dát trvalé uspokojení. Trvalé uspokojení vám může dát jedině kontakt s vlastním Já. Já je úžasná Bytost. Pokud si mysl myslí, že jí štěstí přinese něco jiného, ať nehledá Já, ale ať jde za něčím jiným. Jednou se stejně pokorně vrátí k tomuto Já.

Nehledám tedy něco nového, ale od první chvíle na duchovní cestě pracuji s něčím, co jsem odjakživa zažíval. Akorát jsem to nezažíval v ryzí formě. Ten Někdo, se kterým pracuji,

jsem Já sám. To je konkrétní živý pocit, se kterým pracuji. Tento konkrétní pocit máte pořád (pokud právě nespíte). Kdyby se vás někdo zeptal, jak byste tento pocit popsal, co odpovíte? To je pocit, kdy cítím, že to jsem přímo Já. tento pocit nemá nic společného s tělem, myslí ani s emocemi. On sice používá tělo, myslí i emoce, ale přímo tím pocitem není. Jen s tím pracuje. Já jsem pouze To a nic jiného. Jsem pocit Já. Když si ale neškolený průměrný člověk sáhne na své tělo, tento pocit Já se této myšlenky člověka, že je tělo, nebrání. Tento člověk si myslí, že si sahá na sebe. To samé platí u myslí. Pokud vás něco napadne, myslíte si, že Vás to napadlo. To ale napadlo mysl. Živoucí Já se ale tomu nebrání. Ale u živoucího člověka se Já tomuto začne bránit, pokud si sahá na své tělo, řekne mu: Nespoj Mne s tvým tělem! Já jsem Já, nic jiného. Nejsem tělo, nejsem mysl. Já není ztotožněno ani s tělem, myslí a emotivitou, ale Já je samostatná živoucí jednotka, která je schopna používat tělo, mysl a emoce. Já sám jsem přímo toto Já, nejsem žádný jiný, vyšší Bůh, ale jsem to Já a vždycky jsem Jím byl a vždycky Jím budu. Jak to že jsem si tuto pravdu neuvědomoval předtím? Protože jsem nechal moji mysl, aby si myslela, že jsem tělo. Nyní ale již chci, aby si moje mysl o Mne myslela pravdu! Ať se **nutí** myslet o Mně pravdu.

Já neustále inspiruji moji mysl, jsou to tiché, jemné inspirace a moje mysl jim nevěří anebo jimi dokonce pohrdá, protože jsou pro ni zatím zajímavější jiné věci. Já ji v tom nechám. Ale od určitého okamžiku chci, aby si moje mysl o Mně myslela pravdu.

Ve své podstatě jste pouze Vy a vaše mysl.

Vaše mysl má úžasnou moc.

Úžasná moc vaší myslí spočívá v tom, že ona z Vás může udělat, co se jí zlíbí!

Vaše mysl má takovou moc, že je schopna z vás udělat toho nejhnusnějšího červa až po nejvyššího Boha!

Může z vás udělat také běžného pozemšťana, ale to je nuda. Většina lidí se ale spokojí s nudou. Vaše mysl si může z Něho dělat, co se jí líbí a Ten dotýčný jí to dovoluje. Jaké máte důvody, že dovolujete vaší myslí, aby dělala z Boha karikaturu?

Vy to budete své myslí tak dlouho dovolovat, dokud si vaše mysl bude myslet, že existují ještě jiné radosti než jste Vy. Pokud se ale tvoje mysl dopracovala do stavu pokory, kdy neočekává odnikud jinou radost než od Tebe, pokud se mysl dostala do stavu, kdy ví, že se na žádné přednášce nedozví něco více než to, co jsi jí schopen dát (sdělit) Ty, v tu chvíli uznáš svoji mysl za hodnou, aby si začala o Tobě myslet pouze pravdu a aby z tebe udělala To, co opravdu Jsi – Bůh. Nyní se tváříš, jakože je mysl samostatná jednotka, která si může dělat, co chce a Ty jí to dovoluješ a jen čekáš, co zase vymyslí. Však z povzdálí svoji mysl neustále ovlivňuješ a dokonce – jsi ten, který svoji mysl ponouká, aby šla tam či tam. Ale až jednou x krát zažije tvoje mysl zklamání, že ji nikdo a nic z tohoto světa nepřivedlo k trvalé radosti, a až tomu začne mysl věřit, teprve tehdy ji začneš nutit k tomu, aby si o Tobě začala myslet to pravé. Čím více začneš svoji mysl nutit, aby myslela o Tobě, kým jsi (toto živé Já) a že jako živé Já máš neskonalelou potřebu tvořit, začneš mysl nutit pořád více a více myslet pravdivěji. Tvoje mysl poroste. Když začne mysl spolupracovat s Já, začne z Něj dostávat čím dál více Života. Mysl se pak stane jakoby skoro druhou živou bytostí vedle mne. A to Já právě chci. Já nechci být Jeden, ale chci hrát dvojroli. Musím být schopen být chvíli tím a zase tím druhým a dokonce – být najednou oběma. Mysl si ale musí projít školou zklamání, kdy si myslí, že jsou zajímavější věci než jsem Já. Pokud neuvidím, že jsem pro mysl objekt

opravdového milování, nebudu jí vstupovat do jejího myšlení a dovolím jí, aby si o Mně myslela, co chce. Toto Já může být čímkoliv a Ono opravdu je čímkoliv. Můžete být tím, kdo jde ráno vystrašený k zubaři a můžete být tím, kdo si maximálně uvědomuje svoji Božskost. Záleží, co dovolíte své mysli, aby si o Vás myslela.

Velice se Mi líbí ty mysele, které nutím, aby si o Mně myslely, že jsem ten nejméně zajímavý a které nutím, aby se nedržely Mého vedení (kdy je inspiruji, aby ode Mne odpadly), ale které přesto tvrdošíjně věří v Moji blízkost a usilují o Mou přítomnost a o Pravdu.

Toto Já je neustále přítomno vždy v určité intenzitě prožitku. Je jakoby zdánlivě ztratitelné, pokud se ztotožníte s někým, kým nejste. Očima můžete vidět přítomnost jiného člověka, který má pro vás punc reálné existence a díky tomu si může jeden reálný povídat s druhým reálným. V okamžiku, kdy jste sami doma se zavřenými očima a uvěřili jste myšlence, že někde uvnitř vás je Bůh, samozřejmě nic nevidíte. Bůh ale není z masa a kostí. Oči vidí jen maso a kosti. Abyste viděli Boha, nepotřebujete oči. Když doma meditujete, máte zavřené oči, automaticky se uzavře i vaše mysl, která si myslela, že jen když jsou oči otevřeny, vidí se reálné skutečnosti. Vaše mysl by ale měla zůstat neustále otevřená, i když máte zavřené oči. Běžně, když člověk zavře oči, se stává mysl těžkopádnou, protože si myslí, že už není nic k pozorování. Mysl by ale neměla zlenivět, ale měla by být dokonce čipernější, protože má nyní větší svobodu, aby přemýšlela o niterných věcech a měla by se radovat, že může být v kontaktu se Mnou, který jsem uvnitř. Mysl by si měla uvědomit, že se nyní může s veškerou silou zaměřit na to, že Já jsem živý pocit Já. Pak jí Já začnu naznačovat, kam má jít, aby se pocit Já ještě více vystupňoval. Já ji povedu, že musí opustit svoji centrálu v hlavě a musí nastoupit cestu do hrudi, kde sestoupí hlouběji, až hluboko v hrudi získá možnost si Mne představit v duchovní podobě. A budete to Vy, kteří budete exhibicionovat před svou myslí.

Pokud je ale mysl dlouhé roky neustále ponořená do hmotného uvažování a řeknu jí něco o Já, tak i když se taková mysl bude snažit začít myslet správně, bude setrvačnost starého myšlení dlouhá. Pokud je ale mysl lehká a zaobírala se více nějakými abstraktními věcmi, začne rychleji uvažovat novým, pravdivějším způsobem. Je jen jediný důvod neúspěchu a tím je to, že vaše mysl o Vás uvažuje tak, že si myslí to, čím nejste. Mysl si o Vás může myslet cokoli.

Můžete si nakoupit kvalitní duchovní literaturu, kterou mentálně nasajete, ale mnohem větší dřina je - se porvat s živým pocitem Sebe sama! Porvat se s vaší myslí, která pořád nechce dovolit, že by akceptovala živoucí pocit Já – samotného Boha v sobě. V tom je vlastní duchovní práce. Duchovní práce není o tom - číst Bibli a chodit na různá shromáždění.

Duchovní práce je boj s vlastní myslí a s vlastními pocity, které nechtějí připustit, aby došlo k uvědomění si prožitku Sebe sama!

Nejvíce ohromující zjištění je to, že jsem to opravdu Já sám a nikdo jiný.

I když toto budete v danou chvíli prožívat, mysl nebude pořád schopna toto akceptovat. Mysl má pořád tendenci tento prožitek zpochybňovat. Mysl neustále o Nás uvažovala v intencích toho, že jsme slabí, zranitelní, závislí na lidech, penězích atd. Když ale najednou přichází zjištění, že Božstvím jsme my sami - mysl tomu pořád nemůže uvěřit. Dovedete si představit, když potom ten samotný prožitek Božství zmizne, jak mysl asi začne uvažovat? Je to jen o tom – vyvinout tu sílu a přinutit mysl myslet o Sobě pravdu. Potom postupně začnete zjišťovat, že Vy jste schopni radit své mysli nejenom v duchovních otázkách, ale jste schopni radit své mysli i v praktických otázkách. Musíte mít ale tu víru, důvěru ve své pravé Já!

